

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności, prawa do rzetelnego procesu oraz prawa do obrony
 - W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi między innymi, że na mocy decyzji wykonującej Rady 2014/216/WPZiB jego nazwisko zostało umieszczone w wykazie zawartym w załączniku do decyzji Rady 2014/119/WPZiB zanim wszczęto śledztwo w sprawie zarzucanej mu działalności przestępczej na Ukrainie.
 - Skarżący następnie stwierdza, że naruszono przysługujące mu prawo do rzetelnego procesu ze względu na naruszenie prawnej zasady domniemania niewinności. Ponadto skarżący podnosi, że Rada nie poinformowała go o umieszczeniu jego nazwiska w wykazie ani o powodach przyjęcia wobec niego środków ograniczających. Nie umożliwiła mu też zapoznania się z tymi faktami w rozsądnym terminie po przyjęciu wspomnianych środków. Wreszcie, skarżący twierdzi, że nie mógł skutecznie przedstawić swego stanowiska na temat zaskarżonej decyzji, ani skorzystać z prawa do obrony bezpośrednio po jej wydaniu.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy przez Radę
 - Skarżący powołuje się na braki formalne przyjętego przez Radę zaskarżonego środka. Zdaniem skarżącego sformułowane w kategoriach prawa karnego uzasadnienie przyjęcia środków jest niewystarczające i wyraźnie nie zawiera rzeczywistych powodów politycznych – podanych jedynie w preambule do środków w sposób ogólny – ani powodów dotyczących zarzucanego naruszenia praw człowieka. Skarżący następnie podnosi, że Rada nadużyła władzy, ponieważ oficjalnie podane uzasadnienie przyjęcia środków nie jest objęte zakresem, w którym Rada jest uprawniona do przyjmowania takich środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności
 - Skarżący twierdzi w tym zakresie, że sankcja jest nieproporcjonalna i prowadzi do naruszenia gwarancji ustanowionych przez prawo międzynarodowe w zakresie ochrony prawa własności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do integralności osoby oraz do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, a także naruszenia zasady niedyskryminacji
 - W tym zakresie skarżący podnosi, że przyjęty środek stanowi akt naruszający prawo do integralności osoby oraz jego sferę rodzinną i prywatną.
 - Według skarżącego doszło do naruszenia jego reputacji i godności w wyniku tego, że w podważonej decyzji i w decyzji wykonującej został on de facto oskarżony przez Radę o przesyłanie ukraińskich środków publicznych zagranicę oraz o naruszenie praw człowieka, chociaż żadne z tych przestępstw nigdy nie zostało skarżącemu udowodnione, a w momencie umieszczenia jego nazwiska w wykazie nie było nawet prowadzone przeciwko niemu żadne śledztwo w sprawie popełnienia takich przestępstw.
 - Ponadto skarżący twierdzi, że przyjęty przez Radę środek jest dyskryminujący, ponieważ nazwisko skarżącego zostało umieszczone w wykazie bez żadnego rzeczywistego powodu, natomiast wykaz nie zawiera nazwisk osób, które powinny być w nim umieszczone ze względu na ich działalność przeciwko interesom państwa ukraińskiego.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji

(Sprawa T-437/14)

(2014/C 282/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: V. Wakefield, Barrister, i M. Holt, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- usunięcie dziewięciu pozycji (a mianowicie pozycji ósmej, dziewiątej i dziesiątej na stronie 51 oraz pozycji od pierwszej do szóstej na stronie 52) z załącznika do decyzji wykonawczej Komisji z dnia 4 kwietnia 2014 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument C(2014) 2008) (Dz.U. L 104, s. 43);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Zjednoczone Królestwo.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, z których wszystkie dotyczą dokonanej przez Komisję wykładni ósmego wymogu podstawowego w zakresie zarządzania „SMR 8” zawartego w rozporządzeniu Rad (WE) nr 1782/2003 ⁽¹⁾, w rozporządzeniu Rady (WE) nr 73/2009 ⁽²⁾ i w rozporządzeniu Rady (WE) nr 21/2004 ⁽³⁾.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że Komisja dokonała błędnej wykładni SMR 8. W uzasadnieniu tego zarzutu przedstawiono trzy główne argumenty, w myśl których:
 - należy zapewnić skuteczność decyzji legislacyjnej o wyłączeniu z SMR 8 art. 6, 7 i 8;
 - włączenie art. 4 i 5 do SMR 8 wskazuje, że art. 3 jest niewystarczający do tego, aby uznać, że każdy z jego „elementów” stanowi obowiązek wzajemnej zgodności; oraz
 - decyzja prawodawcy UE, by art. 5 i 5 traktować odmiennie od art. 6, 7 i 8 jest logiczna pod względem celowościowym.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca twierdzi, że dokonując wykładni SMR 8 Komisja naruszyła zasadę pewności prawa, która oddziałuje ze szczególną siłą w sytuacji, w której dany środek wywiera konsekwencje finansowe lub skutkuje nałożeniem kary i która wymaga, aby wszelkie wątpliwości były rozstrzygane na korzyść rolnika.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca utrzymuje, że dokonując wykładni SMR 8 Komisja naruszyła zasady niedyskryminacji i równego traktowania, które wymagają, aby rolnik, który nie spełnił warunków określonych w niewymienionym w SMR 8 artykule rozporządzenia 21/2004 nie był traktowany tak samo jak rolnik, który nie spełnił warunków określonych w wymienionym w SMR 8 artykule rozporządzenia nr 21/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s.1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 270, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG (Dz.U. L 5, s. 8)

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2014 r. – Silec Cable i General Cable przeciwko Komisji

(Sprawa T-438/14)

(2014/C 282/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Silec Cable (Montereau Fault Yonne, Francja) i General Cable Corp. (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: I. Sinan, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska